

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНИХ ЛІДЕРСЬКИХ КОМУНІКАЦІЙ

Р. В. Бойко, студент спеціальності Облік і аудит, група ОА-31

*Л. В. Рудич, науковий керівник, доцент кафедри управління персоналом, економіки праці та економічної теорії, к.е.н.
Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки та торгівлі»*

У сучасних умовах господарювання одним із ключових чинників успішності лідерської діяльності є комунікації. Управлінці від 50 до 90 % робочого часу витрачають на комунікації. Ефективна комунікація дозволяє організувати інформаційний обмін між співробітниками, швидко приймати правильні рішення, досягати високих корпоративних результатів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій показав, що питаннями комунікацій у процесі управління займалися багато вітчизняних та зарубіжних учених: Дж. Бернет, Б. Берлесон, Г. Стейнер, А. Войчак, О. Нестуля, Т. Почепцов, Н. Григор'єва, М. Плотніков, В. Різун, В. Рева та ін.

У широкому значенні комунікація передбачає взаємодію двох чи більше суб'єктів, у результаті якої між ними відбувається обмін тією чи іншою інформацією, досвідом, здібностями і результатами діяльності.

Ефективна комунікація – це здатність до ефективного обміну інформацією як по горизонталі, так і по вертикалі з метою досягнення розуміння та підтримки на шляху реалізації цілей організації; це вміння чітко та зрозуміло формулювати свою точку зору, враховуючи потреби аудиторії, у різних умовах та з використанням різних форм (письмово й усно) та способів комунікації; це спроможність прислухатися до інших та забезпечувати постійний зворотній зв'язок [1].

Для ефективної лідерської комунікації важливим є взаєморозуміння, відчуття емоцій, автентичність, емпатія. Її метою є досягнення сприятливих міжособистісних відносин, зворотного зв'язку, що сигналізує про те, як інша сторона сприймає інформацію та ставиться до проблеми.

Ефективна комунікація передбачає: особистий розвиток лідера, орієнтацію на результат, стратегічне бачення, управління конфліктами, управління змінами та ін.

Важливим елементом досліджуваного феномену є комунікативна компетентність лідера, тобто система внутрішніх ресурсів, необхідних для побудови ефективної комунікації у визначеному колі ситуації міжособистісної взаємодії [2]. Вона включає: знання законів спілкування; уміння та навички реалізації цих знань у конкретній ситуації; здатність до самореалізації, самоконтролю, самовизначення у спілкуванні.

Формування ефективної комунікації обумовлює особливі вимоги до керівників-лідерів. Зокрема, необхідність володіти такими навичками:

- чітко, послідовно та логічно висловлювати свої думки й переконання;
- підтримувати гармонійну соціальну мережу ділових та особистісних контактів як передумову психічного здоров'я та ділового успіху;
- залежно від ситуації обирати найбільш доцільні інформаційні засоби й канали комунікації;
- переконувати, аргументувати, проводити результативні ділові бесіди;
- доводити інформацію до виконавців, тримати їх у курсі справ, зацікавлювати у вирішенні проблем;
- ефективно використовувати невербальні засоби спілкування;
- протидіяти маніпуляції, долати бар'єри спілкування [3, с. 25].

Формування ефективних лідерських комунікацій відбувається під впливом різноманітних соціальних, психологічних факторів, трансформується з метою досягнення цілей. У процесі динамічної перебудови сучасного світу саме від правильно організованих комунікацій залежить успіх лідерських перетворень.

Список використаних інформаційних джерел

1. <https://www.ucs-hrm.org.ua>.
2. Гузар О. Комунікативне лідерство керівників освітніх закладів : навчальний посібник / О. Гузар. – Київ : ДП «НВЦ «Пріоритети», 2016. – 40 с.
2. Сидоренко Е. В. Тренинг коммуникативной компетентности в деловом взаимодействии / Е. В. Сидоренко. – Санкт-Петербург : Речь, 2008. – 208 с.
3. Соціум. Документ. Комунікація [Електронний ресурс] : зб. наук. ст. / ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди». – Переяслав-Хмельницький. – Режим доступу: <http://sdc.phdpu.edu.ua/> – Назва з екрана.